

men under Guds aands lys fandt vi os skyldige i baade forsummelse og forsømmelse; derfor blev det ute med vor fred. Som barn er vi under love og opdragere, der ikke gjælder naar en kommer til manddoms alder og skal delagtiggjøres baade i sin Fædres goder, arbejde og ansvar. Naar vi saa fandt hvilen i Kristus, saa takker vi Gud fordi han ikke lot os finde fred i vor egen dyd eller hvile i vort eget stræv. Nu maatte vi til ordet, ikke for at finde ut om vor kristendom var ret; men for at finde hvad Kristus var for os; ti Anden tok av Kristus og forkyndte os. Men mot denne uskyldige naade, som Anden viste os i Kristus, reiste vor forstand sig, og saa blev det Guds aands arbejde at opløse vor forstand og overvinde vor motstand. Og denne kamp ser det ikke ut til at vi blir færdig med før vi er færdig med verden. Det vil derfor altid gjælde: „Det gjælder at trænge, ja trænge sig frem ellers er himlen forloren.“

* Al konfirmeret ungdom, som har adgang til menighetens goder, bør ogsaa delagtiggjøres i menighetens arbejde og ansvar, derfor bør de ogsaa ha stemmeret, saa der ikke blir nogen tid de ikke har noget med menigheten at gjøre. La de unge delagtiggjøres i menighetens arbejde og ansvar, saa vil dens goder smake bedre.

(Være)

En venlig paamindelse.

Det er et par maanedes nu siden jeg sendte ut ca. 20 breve til kvindeforeninger og til endel prestes med bøn om at de vilde fremlægge saken for kvindeforeningene eller menighetene i sine fald, nemlig nødvendigheten av at gjøre noget for de mange gamle trængende ved gamle-hjemmet i Poulso, og nu fik jeg et meget nedslaaende brev fra vor saksfører, L. S. Rangeland; han sier at det er bare fra Tacoma han har mottat noget til hjelpefondet. Jeg kan vel ikke tro at alle de andre ikke vil gjøre noget for de gamle, men sat det nu ikke tilside saa længe; det glemmes saa let da. Gamlehjemmet burde ha sin dag i aaret paa ethvert sted.

Hjære venner, glem endelig ikke de gamle.

Ederes for saken,

John R. Olson.

Tak, o Gud, for alt du gav.

Alle gode gavers giver,
fader, ifra evighet.
Du som var, som er og bliver,
stor og rik paa misfandhet.
Dine sterke naadesarme
strækker over land og hav,
spredde lys og giver varme.
Tak, o Gud, for alt du gav.

Du, som vet hvad vi behøver,
du og alle ting formaar;
du som vet hvad os bedrøver,
du og læger alle saar.
Du som hører vore bønner,
du og giver, naar vi ber,
du og alt det gode lønner
i din store misfandhet.

Øi og mig, dit arme barn,
mer av Andens lyse drøm;
gi mig mere hjertevarme
av din store naadestrøm.
Jag paa flugt de syndetanter,
som forstyrre hjertets ro.
Jeg paa naadestøren banker:
Fader, styrk min svake tro!

Øi mig id i sjæl og hjerte,
tænd du inderst i mit bryst
lysets rene, varme kjerte,
som kan give aanden trøst.
Hjødets trav du rolig dæmpe
naar jeg forfets veie gaar.
I din kraft la mig saa kjæmpe
fejrens kamp og kronen naa.

Tak for alt du mig har givet,
tak for hjem og barn kjær;
tak for mat og tak for livet,
tak for venner fjern og nær.
Tak for slegt og tak for fædre,
som har lært os dine bud;
jeg kan dem ei ære bedre
end at elske dig, min Gud.

Tak fordi at jeg fik viese
i din vingård for din saf.
Tak for frelse, tak for kirke,
tak for hvert et alvorstaf,
som mot himlens fære fører,
tak for prest og menighet;
tak for ordet jeg til høre
omt din store kjærlighet.

Tak for himlens rene bue
og for nattens stjernerans.
Tak for solens varme lue
og for maanens bleke glans.
Tak for markens skjønne blomster,
tak for vintrens raske flugt;
tak for vaar og tak for sommer,
tak for høstens guldne frugt.

Tak for morgensolens guldfjær
over berg og over dal,
tak for morgenuggens perler
naar de spryder marf og val.
Tak for fuglens muntre trille,
tak for fildens flare vand;
tak for sommernattens stilhet,
tak for fred paa sjø og land.

Tak for døden, den uslukker,
verdens strenge, haarde dom;
tak for graven, ti den lukker
over kjødets ussel-dom.
Tak for haabet om morgon
lys og skjøn i østerlid —
Jesus sent fra himmelborgen
fører mig til himmerik.

Tak for smertens dype veie,
tak for frelsens salighet,